

Arrest

nr. 123 547 van 5 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 23 december 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 januari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 1 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. VAN MAELE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij heeft op 22 januari 2009 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag is door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen op 17 juli 2009. Hiertegen dient verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verworpen is op 23 november 2009 bij arrest nr. 34 530. Verzoekende partij dient op 26 december 2009 een beroep in bij de Raad van State dat op 28 januari 2010 niet toelaatbaar is verklaard. Aan verzoekende partij is vervolgens een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker betekend op 8 april 2011.

1.2. Op 4 september 2009 dient verzoekende partij een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag is ongegrond verklaard op 1 februari 2011. De beslissing is haar betekend op 26 april 2011 met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig tot 26 mei 2011.

1.3. Op 5 mei 2011 dient verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag is onontvankelijk verklaard op 19 mei 2011. De beslissing werd haar betekend op 14 juni 2011.

1.4. Op 7 juli 2011 dient verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag is onontvankelijk verklaard op 1 september 2011. De beslissing werd haar betekend op 3 oktober 2011.

1.5. Op 10 oktober 2011 dient verzoekende partij een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag is ongegrond verklaard op 29 november 2013. De beslissing werd haar betekend op 23 december 2013.

1.6. Op 23 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 23 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan [...] wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 23/12/2013 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 23/12/2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

☐ artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

☐ 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente hem werd betekend op 16/01/2010 en op 17/04/2011 en op 26/04/2011. Er werd dus niet aan de terugkeerverplichting voldaan.”

Tegen de eerste en tweede bestreden beslissing heeft verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 116 588 op 7 januari 2014 is verworpen.

Op 9 maart 2014 is verzoekende partij gerepatrieerd naar haar land van herkomst.

2. Over de rechtspleging

2.1. Het verzoekschrift werd ingediend onder de hoofding: *“Beroep tot nietigverklaring ex artikel 39/2, art. 39/78 ev. vreemdelingenwet”*.

2.2. Artikel 39/82, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.”

Bijgevolg voldoet het opschrift van het verzoekschrift niet aan één van de in artikel 39/82, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalde opschriften en wordt het beroep geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten. In zoverre verzoekende partij *in fine* van de syntheseseminarie de schorsing van de bestreden beslissing vordert, is het beroep niet ontvankelijk.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Het belang dient niet enkel te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, doch ook nog op het ogenblik van de uitspraak.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 9 maart 2014 is gerepatrieerd. Dit gegeven wordt niet tegengesproken door de raadsman van verzoekende partij.

Uit voormeld gegeven blijkt dat de eerste bestreden beslissing volledige uitvoering heeft gekregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen.

Ingevolge de uitvoering van de bestreden beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten en aangezien het doel van verzoekende partij zich in het verleden situeert, heeft zij er geen actueel belang meer bij dat de eerste bestreden beslissing zou worden vernietigd.

In de mate het beroep tot nietigverklaring is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is het bijgevolg onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen het inreisverbod

4.1 De artikelen 2 en 3 van de wet houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie, van 31 december 2012 voeren opnieuw het begrip “syntheseseminarie” in. Artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De annulatieprocedure verloopt op dezelfde wijze als bepaald in de artikelen:

- 39/71;*
- [...];*
- 39/73 (§ 1);*
- 39/73-1;*
- 39/74;*
- 39/75;*
- 39/76, § 3, eerste lid, met uitzondering van de beroepen inzake de beslissingen vermeld in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 die overeenkomstig artikel 39/76, § 3, tweede lid, worden behandeld;*
- 39/77, § 1, derde lid.*

De verwerende partij bezorgt de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesesememorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesesememorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een synthesesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

Indien de verzoekende partij tijdig een synthesesememorie heeft ingediend of de griffie in kennis heeft gesteld dat zij geen synthesesememorie indient, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid."

Het genoemde artikel 39/81, vijfde lid definieert de synthesesememorie aldus als een akte waarin de verzoekende partij een samenvatting van alle aangevoerde middelen geeft.

Artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de verzoekende partij die daarom heeft verzocht "over een termijn van vijftien dagen [beschikt] om een synthesesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat".

Artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad het ontbreken van het vereiste belang vaststelt wanneer de verzoekende partij geen synthesesememorie "zoals bedoeld in het vijfde lid heeft ingediend".

Uit de samenlezing van het vijfde en zesde lid van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet volgt derhalve dat het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld indien geen of geen wetsconforme synthesesememorie werd neergelegd door de verzoekende partij die uitdrukkelijk kennis heeft gegeven van haar wens om een synthesesememorie neer te leggen.

In casu herneemt de verzoekende partij in de 'synthesesememorie' integraal het eerste tot en met zesde middel zoals uiteengezet in het inleidende verzoekschrift. Ter terechtzitting werpt de raadvrouw op dat het geheel van de middelen in ogenschouw moet worden genomen en dat het geen letterlijke herhaling betreft van de middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

De Raad herhaalt dat artikel 39/81, vijfde en zes lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesesememorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld."

Uit bovenstaande bewoordingen blijkt zodoende duidelijk dat het niet indienen van een synthesesememorie "zoals bedoeld in het vijfde lid", waarbij voornoemd vijfde lid bepaalt dat in de synthesesememorie "alle aangevoerde middelen worden samengevat", gesanctioneerd wordt met de vaststelling van het ontbreken van het vereiste belang. Nu het eerste tot en met zesde middel in de synthesesememorie geen samenvatting bevatten doch wel de middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift integraal herhalen en kan deze geenszins als een samenvatting van de middelen worden beschouwd. Deze middelen zijn dan ook niet ontvankelijk.

4.2 In het zevende middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

“In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de beslissing ex. Art. 9 ter Vr. dd.29.11.2013 in weigering tot toekenning van de verblijfsmachtiging.

In het medisch advies dat de weigeringsbeslissing ex.art.9 ter Vr.W. ondersteunt wordt evenwel louter onderzoek gedaan naar de behandeling van de reeds door viruseradicatie vernietigde hepatitis-aandoening.

In casu gaat het om levercirrose, dewelke irreversibel is, en in casu van verzoekende partij's echtgenote, medisch geattesteerd nota bene, dwingend moet opgevolgd worden door haar eigen specialist in het UZ Antwerpen.

Mevr. K. lijdt immers aan ernstige levercirrose alsook verlamming aan het gezicht alsook depressie. Er is geen enkele adequate, evenwaardige oplossing op medisch vlak voor haar in Armenië

Er is thans ook levertransplantatie dat in overweging wordt genomen alsook een evolutie naar MCC.

Nopens de behandeling van levertransplantatie hetzij levertransplantatiecentra in het land van herkomst wordt door verweerster met geen woord gerept.

Dienvolgens voldoet zij aan art.9 ter Vr.W. net als haar zorgende familieleden, en is iedere uitwijzingshandeling op basis van de weigeringsbeslissing ex.Art.9 ter Vr.W. ongegrond.

Door verzoeker wordt een attest van het ministerie van Volksgezondheid van Armenië voorgelegd, waaruit blijkt dat er geen afdoende medische zorg is voor Mevr. K., er geen gepaste medicatie is en zij niet kan vliegen in haar gezondheidstoestand.

Hierna wordt kopij van dit attest vermeld.

Het verweer van verweerster houdt dan ook geen steek.

Er is schending van art. 9ter Vr.W.”

4.3 Verzoekende partij verwijst naar de beslissing van 29 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van haar moeder, ongegrond is verklaard. Deze beslissing is haar moeder betekend op 23 december 2013.

Verzoekende partij stelt dat er voor de ziekte van haar moeder, in tegenstelling tot de beoordeling in het medisch advies, geen adequate oplossing bestaat in het land van herkomst. Evenmin bestaat er afdoende medische zorg en gepaste medicatie in het land van herkomst.

Na lezing van het middel blijkt dat het duidelijk is gericht tegen de beslissing van 29 november 2013 dat evenwel niet het voorwerp is van huidig beroep. Een middel dat niet is gericht tegen de bestreden akte is niet ontvankelijk. Het zevende middel is niet ontvankelijk.

4.4 De middelen zijn niet ontvankelijk, aldus is het beroep tot nietigverklaring tegen het inreisverbod niet ontvankelijk.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf mei tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN